

misjach ziemskich, oraz w komisjach szacunkowych, a także w przedmiocie nakładania kar za uchylanie się od udziału w posiedzeniach (Dz. Urz. T. K. Rz. L. Sr. № 28/38 z dnia 29 sierpnia 1921 r.) oraz znosi się wszelkie urzędy ziemskie i komisje ziemskie, utworzone na zasadzie tych przepisów.

§ 3. Tworzy się okręgowy urząd ziemski w Wilnie, obejmujący powiaty: wileński, oszmiański, święciański, trocki i brasławski.

Na ich obszarze stosowane będą w dalszym ciągu obowiązujące obecnie przepisy prawne o reformie rolnej i likwidacji serwitutów o ile nie są sprzeczne z przepisami ustaw w § 1 wymienionych, jednak z następującymi zmianami:

- a) określone temi przepisami: działalność powiatowych urzędów i komisji ziemskich przechodzi do właściwości okręgowego urzędu ziemskiego i okręgowej komisji ziemskiej w Wilnie, a działalność Centralnego Urzędu Ziemskiego, Centralnej Komisji Ziemskiej i ich prezesa do właściwości Głównego Urzędu Ziemskiego, Głównej Komisji Ziemskiej i ich prezesa w Warszawie;
- b) określony rozdziałem X (art. art. 71—73) dekretu № 213 Naczelnego Dowódcy W. L. Śr. z dnia 6 kwietnia 1921 r. (Dz. U. T. K. Rz. L. Sr. № 15/25 z dnia 23 kwietnia 1921 roku) fundusz parcelacyjny otrzymuje nazwę „wileński fundusz parcelacyjny” przechodzi do rozporządzenia Prezesa Głównego Urzędu Ziemskiego i będzie odrębnie administrowany przez Państwowy Bank Rolny, któremu aktywa i pasywa tego funduszu przekazuje b. Centralny Urząd Ziemski w Wilnie;
- c) tworzony na zasadzie dekretu № 214 Naczelnego Dowódcy W. L. Śr. z dnia 6 kwietnia 1921 r. w przedmiocie wojskowego funduszu ziemskiego, (Dz. U. T. K. Rz. L. Sr. № 15/25 z dnia 23 kwietnia 1921 r.) Wojskowy Fundusz Ziemski będzie przekazany przez Prezesa Głównego Urzędu Ziemskiego Państwowemu Bankowi Rolnemu do administracji, zarząd tegoż funduszu pozostanie przy Głównym Urzędzie Ziemskim w Warszawie i wykonywany będzie przy pomocy dotychczasowego Komitetu Wojskowego Funduszu ziemskiego, który pozostaje w Wilnie pod przewodnictwem prezesa okręgowego urzędu ziemskiego w Wilnie.

Utworzenie powiatowych urzędów ziemskich oraz powiatowych i gminnych komisji ziemskich pozostawia się rozporządzeniu Prezesa Głównego Urzędu Ziemskiego.

§ 4. Punkt drugi art. 3 dekretu № 214 Naczelnego Dowódcy Wojsk Litwy Środkowej z dnia 6 kwietnia 1921 roku w przedmiocie Wojskowego Funduszu Ziemskiego (Dz. Urz. T. K. Rz. L. Sr. № 15/25 z dnia 23 kwietnia 1921 r. otrzymuje brzmienie następujące:

„2) od sumy, podlegającej opodatkowaniu do trzech milionów marek włącznie pobiera się 5% podatku, od nadwyżki ponad trzy miliony do dwunastu milionów marek włącznie—10%, od nadwyżki ponad dwanaście milionów do dwudziestu czterech miljo-

nów marek włącznie—20%, od nadwyżki ponad dwadzieścia cztery miliony marek do sześćdziesięciu milionów marek włącznie — 25%, wreszcie od sumy ponad sześćdziesiąt milionów marek—30%”.

Punkt 3 art. 3 tegoż dekretu skreśla się, a jego miejsce zajmuje punkt 4 ze zmianą umieszczonych w końcu tego punktu wyrazów „przepisów p. 3” na „przepisów p. 2”.

§ 5. Powiaty: dziśnieński, duniłowiczowski i wilejski wyląca się z okręgu okręgowego urzędu ziemskiego w Grodnie i przydziela się do okręgowego urzędu ziemskiego w Wilnie.

§ 6. Wykonanie niniejszego rozporządzenia porucza się Prezesowi Głównego Urzędu Ziemskiego.

§ 7. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą obowiązującą od dnia 1 stycznia 1923 r. z wyjątkiem § 4, który wchodzi w życie od dnia 1 lutego 1923 r.

Prezes Rady Ministrów
i Minister Spraw Wewnętrznych: *W. Sikorski*

Prezes Głównego Urzędu Ziemskiego: *Sew. Ludkiewicz*

Minister Sprawiedliwości: *W. Makowski*

Kierownik Ministerstwa Rolnictwa
i Dóbr Państwowych: *J. Raczyński*

Kierownik Ministerstwa Skarbu: *B. Markowski*

38.

Rozporządzenie Rady Ministrów

z dnia 11 stycznia 1923 r.

w sprawie uposażenia wojskowych zawodowych w stanie nieczynnym.

Na podstawie art. 62 ustawy z dnia 29 października 1920 r. (Dz. U. R. P. № 106 poz. 699) zarządza się co następuje:

§ 1. Zawodowy oficer przeniesiony w stan nieczynny na skutek udzielenia mu długoterminowego urlopu:

- a) przed przesłużeniem 15 lat w stanie czynnym nie otrzymuje żadnego uposażenia,
- b) po przesłużeniu w wojsku polskim 15 lat, otrzymuje przez pierwsze sześć miesięcy pełne uposażenie, przez resztę czasu pozostawania w stanie nieczynnym nie pobiera żadnego uposażenia.

§ 2. Szeregowy zawodowy, przeniesiony w stan nieczynny w końcowym okresie służby, na skutek udzielenia mu urlopu, celem odbycia kursu lub praktyki, potrzebnej do uzyskania stanowiska w służbie cywilnej państwowej lub prywatnej, otrzymuje uposażenie jak w stanie czynnym.

§ 3. Wojskowi zawodowi w stanie nieczynnym z powodu czasowej niezdolności do służby, stwierdzonej przez komisję superrewizyjną, otrzymują przez pierwsze pół roku przebywania w stanie nieczynnym pełne uposażenie, przez resztę czasu przebywania

w stanie nieczynnym — uposażenie w wysokości uposażenia emerytalnego, jakoby im się należało, gdyby ich niezdolność do służby była trwała. Ci zaś, którymby prawo do uposażenia emerytalnego nie przysługiwało, otrzymują po upływie pół roku przebywania w stanie nieczynnym uposażenie w wysokości najniższego uposażenia emerytalnego.

Wojskowi zawodowi w stanie nieczynnym z powodu czasowej niezdolności do służby, stwierdzonej przez komisję superrewizyjną przy współdziałaniu delegata Ministerstwa Skarbu, których niezdolność do służby powstała z przyczyn związanych ze służbą wojskową, otrzymują przez cały czas pozostawania w stanie nieczynnym pełne uposażenie.

§ 4. Wojskowi zawodowi w stanie nieczynnym z powodu zredukowania etatów, otrzymują pełne uposażenie w ciągu lat 3, o ile zaś nadal pozostają z powyższej przyczyny w stanie nieczynnym nie otrzymują żadnego uposażenia.

§ 5. Do szeregowych zawodowych, przeniesionych ze stanu nieczynnego do rezerwy, mają zastosowanie postanowienia art. 48 i 49 ustawy z dnia 29 października 1920 r. (Dz. U. R. P. № 106 poz. 699).

§ 6. Postanowienia art. 53 i 54 ustawy z dnia 29 października 1920 r. (Dz. U. R. P. № 106 poz. 699) odnoszą się do wojskowych zawodowych, pozostających w stanie nieczynnym, o ile pobierają uposażenie w całości lub części.

§ 7. Wykonanie niniejszego rozporządzenia powierza się Ministrowi Spraw Wojskowych w porozumieniu z Ministrem Skarbu.

§ 8. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: *W. Sikorski*

Kierownik Ministerstwa Skarbu: *B. Markowski*

Minister Spraw Wojskowych: *Sosnkowski*

39.

Rozporządzenie Ministrów: Spraw Wewnętrznych i Skarbu

z dnia 20 grudnia 1922 roku

wydane w porozumieniu z Ministrami: Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego oraz Poczt i Telegrafów w sprawie współdziałania urzędów stanu cywilnego i urzędów gminnych (magistratów), mających siedzibę na obszarze b. dzielnicy rosyjskiej, przy wymiarze podatku spadkowego.

Na podstawie art. 35 ustawy o opodatkowaniu spadków i darowizn z dnia 29 maja 1920 r. (Dz. U. R. P. r. 1920, № 49 poz. 299) w brzmieniu ustawą art. 5 ustawy z dnia 31 marca 1922 r. w przedmiocie zmiany niektórych przepisów o opodatkowaniu spadków i darowizn (Dz. U. R. P. № 33 poz. 263) oraz rozporządzeń Rady Ministrów z dnia 9 sierpnia 1921 r. (Dz. U. R. P. № 71 poz. 476) i z dn. 16 paź-

dziernika 1922 r. (Dz. U. R. P. № 96 poz. 886) zarządza się co następuje:

I. Przepisy dla urzędów stanu cywilnego.

§ 1. Rozporządzenie niniejsze obowiązuje urzędy stanu cywilnego, mające siedzibę na obszarze b. dzielnicy rosyjskiej łącznie z Ziemią Wileńską.

§ 2. Urząd stanu cywilnego zakłada w pierwszym dniu każdego miesiąca „wykaz wypadków śmierci, przeznaczony dla urzędu skarbowego”.

Wykaz ten należy prowadzić według wzoru, załączonego do niniejszego rozporządzenia. Potrzebnych formularzy dostarcza urząd skarbowy (§ 7 niniejszego rozporządzenia), do którego urząd stanu cywilnego ma wysyłać swe zapotrzebowania.

§ 3. Urząd stanu cywilnego winien każdy akt zejścia zapisać do wykazu niezwłocznie po wciągnięciu go do księgi zgonów.

§ 4. W kolumnie 1 wykazu rozpoczyna się z początkiem każdego miesiąca nową numerację.

§ 5. Urzędnik stanu cywilnego ma wypełnić tylko kolumny 1—7 a po upływie każdego miesiąca wykaz podpisać, zaopatrzyć w pieczęć i przesłać urzędowi skarbowemu (§ 7) najpóźniej do piątego dnia następnego miesiąca (np. wykaz za styczeń do dnia 5 lutego).

O ile jednak urzędnik stanu cywilnego nie jest duchownym właściwego wyznania, lecz funkcjonariuszem komunalnym lub policyjnym, to odnośny urząd gminny (magistrat) lub urząd policyjny ma wypełnić także kolumnę 8 ewentualnie też kolumny 9—12 według zasad, podanych w § 11, i przesłać wykaz urzędowi skarbowemu w ciągu miesiąca następnego (np. wykaz za styczeń do końca lutego).

§ 6. Jeśli w pewnym miesiącu nie zapisano żadnego aktu zejścia do księgi zgonów, to należy o tem zawiadomić urząd skarbowy (§ 7).

§ 7. O ile w rozporządzeniu niniejszem jest mowa o urzędzie skarbowym, należy przez to rozumieć:

w mieście Warszawie — I urząd skarbowy podatków i opłat skarbowych;

w mieście Łodzi — II urząd skarbowy podatków i opłat skarbowych;

w powiecie warszawskim — urząd skarbowy podatków i opłat skarbowych na powiat warszawski;

w powiecie łódzkim — urząd skarbowy podatków i opłat skarbowych na powiat łódzki;

na pozostałym obszarze b. dzielnicy rosyjskiej — urząd skarbowy podatków i opłat skarbowych danego powiatu.

§ 8. Opłaty pocztowe, należne z powodu korespondencji urzędu stanu cywilnego z urzędem skarbowym, prowadzonej w myśl niniejszego rozporządzenia, pokrywa urząd skarbowy.

Urząd stanu cywilnego wysyła swe listy nieopłacone, umieszcivszy na przesyłce na stronie przedniej uwagę: „Urzędownie — opłatę pocztową uiszczyć adresat”. Urząd skarbowy nie może odmówić przyjęcia przesyłki pocztowej zaopatrzonej powyższą uwagą.